

Очаране наочаре, Светлана Велмар-Јанковић
Фантастично магичне наочаре

У данашње време често се чују лоше вести... Незгоде, природне непогоде и разне лоше вести су свуда око нас. Волела бих да могу некако да их искључим и да их замене приче о спасавању вољених људи, животиња, природе и свега што је лепо и добро око нас. Волела бих да чујем приче о магичним стварима из прошлости, да имам моћ немуштог језика и могућност путовања у прошлост... Маштам о томе да се упустим у неку узбудљиву авантуру и да доживим разне пустоловне. Пустоловине вредне тога да се о њима напише књига. Ипак, док ми нешто од тога не пође за руком ја ћу и даље да читам књиге које ће ме на један други начин одвести у авантуру... Последња која ми је у томе помогла је авантуристичка књига, „Очаране наочаре“ коју је написала Светлана Велмар-Јанковић.

На почетку ми је ова књига деловала по мало тајанствено. Све је почело са једним дечаком Луком и његовим рођенданом. Лука је, и ако мало нерадо, са својом сестром Миленом сређивао кућу за рођенданску прославу. У сред тих припрема, поштар Зоран је испоручио пакет нашем рођенданку. Маму и Луку је пакет заинтересовао, па у одлучили да га одмах отворе. Усхићено им се придружила и Милена. Пакет је деловао сасвим обично и није обећавао да се у њему крије нешто спектакуларно. Када су га отворили у њему су видели само две кутије за наочаре. Слављеник се видно разочарао. Поред кутија за наочаре налазила се још само једна цедуља, па је Лука одлучио да је прочита. Читајући садржај цедуље, израз лица му се променио и постајао је све веселији и срећнији, јер је од очараног оптичара добио наочаре које могу да истражују историју. Мама се баш и није свидела идеја да јој деца путују кроз време у прошлост, па је рекла да ће она и њихов отац морати после рођенданске журке да провере да су безбедне за њихову употребу. Рођенданку није било право, али се невољно сложио јер је знао да са мамом нема расправе. Журка се завршила и сутрадан је дошло време за истраживање. Било је ту много занимљивих авантура кроз историју Београда, али неколико ми се баш, баш допало. Највише ми се видео део који се зове „Међувреме прво“. Лука и Милена су се углавном дивили Винчанцима и помало туговали, зато што Аик, дечак из претходне приче, не живи у њиховом времену, а нема ни очаране наочаре па да бар може да види како се живи сада. Наравно да не спомињем како су се забављали и уживали док су обилазили музеј.

Мислим да нема потребе да објашњавам како сам била тужна када сам почела да читам ову књигу. Питате се зашто? Па зато што ми се толико допала да сам и ја пожелела исте такве наочаре, па макар само на један дан. И даље не губим наду, јер ипак и мени се ближи рођендан. До тада могу само да чекам и да завидим Немањи у Међувремену седмом, али нема везе. Заправо, не треба никоме завидети. Завист није лепа ствар. Као што је очарани оптичар рекао да се нада да ће успети да направи још једне очаране наочаре,

Дуња Дошић, IV₁
ОШ „Никола Тесла“, Скела

настављам да се надам и ја једнима јер желим да и ја упознам тајне које у прошлости чува
Београд попут Луке и Милене.

Дуња Дошић, IV₁
ОШ „Никола Тесла“, Скела

Марина Врачевић
060/7010739
mvmvracevic@gmail.com